

■ Narıngül

- Taksi sürücüsünü deyirəm...
Donuq şəkildə üzümə baxır.
- Nə sürücü?
- Yadımda deyil? O gün dönə-dönə
tapşırırdın mənə...

Dodaqlarına ani təbəssüm qonur,
amma üzünün donuq təbəssümü açılmır.
Heç nəyi xatırlamağı yaman xətrinə
deyir. Mənə elə gəlir ki, mütləq xatırla-
malıydı. Elə gözəl bir günü xatırlamamaq
oldumdu? Bir dünya vardı ortada. Ayrılar-
kan taksi sürücüsünə tapşırırdı ki, bu-
nu dediyim ünvanda düşürsən. Üreyi
soyumaıyb hələ sürücünün telefon nö-
mərəsini də götürmüşdü. Taksiiyə əyləşdik-
dən sonra bir neçə dəfə zəng edib necə
getdiyimi soruşmuşdu. Fərə himdən
uçurdum, bir az da forslanırdım. Amma
indi heç nəyi xatırlamadı. Deməli, o günü
heç düşünməyib, xəyalında yaşatmayıb.
Halbuki, mən o günün bir anını belə
unutmamışdım. Hər şey gün kimi aydın
idi, hər şey ortada idi. Fikirleşirdim ki, o
da xəyalında yaşadır, xatırladıqca mənə
daha çox bağlanır, həsrətdən alışıb ya-
nır, məqam axtarır görüşməyə. Gözləyir-
dim görüşən kimi: "Sən mənə yamanca
xoşbəxt elədin, belə bir gün yaşadacağı-
nı heç gözləməyirdim,"- deyəcək, yaxud,
nə bilim, başqa şeylər söyləyəcək. Mən
də yalandan özümü heç nəyi xatırlama-
rammış kimi göstərəcəkdim... yalandan
təəccüb edəcəkdim.

Əgər xatırlamadısa, izah etməyin də
xeysi yoxdur. Nə mənası var ki? Mən ya-
da salandan sonra xatırlayacağısa, nəyi-
mə gərəkdir ki?.. Cəhənnəm olsun belə
xatırlamanı!

Dənizə daş atacağam

hikayə

Ürəyimdə hirsənsəm də, dözməyib
inadımı rezin kimi uzadıram.

- Sən dönə-dönə tapşırırdın ki, bu-
nu ünvanda salarsan...

- Hə... bildim... Sənin də işin var e...
Mən də deyirəm, nəyi deyirsən, o qədər
iş-güc var ki, heç nə yada düşmür.

- Yanımızdan keçən taksi az qala
maşınımıza toxunub keçir. Sürücünün
arxasınca yağlı bir söyüş işlədir. Üzünü
mənə çevirir. Çəpəki güzgüdə baxışları-
mız toqquşur:

- Sən Allah, bağışla!

Bağışlayıram. Nəyimə gərəkdir ki,
sənin işlətdiyin söyüş. Söydün, söymə-
din nə fərqi var, əgər elə gözəl bir günü
xatırlamırsansa? Əgər bu qədər laqeyd-
sənsə...

Əlini maşının sükanından çəkib, ay-
nanı aşağı endirir. Yol boyu ard-arda dü-
zülən maşınlara işarə edir:

- Belə getmə, bu gün yoldayıq. Belə
də tıxac olar?!

Yalnız indi fərqi varıram ki, yarım
saatdır burdayıq. Nə müddətdir dayandı-
ğımız yerden cəmi bir neçə addım irəlilə-
yə bildim. Artıq yolda böyük bir maşın
izdihamı yaranıb. Sürücülər bir-birinin
bəhsinə giribmiş kimi əllərini siqnalda
çəkmirlər. Amma mən nəyin bahasına
olursa-olsun, özlüyümdə o günü yaşat-
mağa çalışıram.

- O gün yaman şən idin, nə işə kefin
yaxşıydı. Ofisiant qadına da kompliment
dedin, ortayaşlı qadındı, sarı saçlı

- Gözlərini qıyaraq güzgüdə göz-
lərimin içinə baxır:

- Qısqanırsan?

- Yox. Eləcə xatırladım nədənsə.

- İnan ki, yadımda heç nə qalmayıb.
Çox yorğunam, bu saat imkan olsa, uza-
nıb doyunca yatardım.

Elə-beləcə deyir. Demək, belə! Bax,
bunu heç eşitmək istəməyirdim. Təkrar üs-
tünə gəlməsin deyər söhbəti dəyişirəm.

Yalandan əsnəyərək dəxli olmayan bir
adamdən söz açıram. Söhbət açdığım
adamin heç birimizə dəxli yoxdur. İkimiz
də hiss edirik ki, söhbətimiz alınmır.
Odur ki, susuruq.

Maşının arxa oturacağına əyləşdi-
yimdən qeyri-ixtiyari gözlərimi küreyinə
zilləyirəm. Əyninə damalı köynək geyinib.
Damalı köynəyinin xətləri o tərəf-bu tərə-
fə sürüşür, rənglər bir-birinə qarışaraq çə-
mənliliyi xatırladır. Çəmənlilik adamın ruhu-
nu təmizləyir. Amma əynindəki damalı
köynək buna çox yaraşır. İndi yaman dəb-
dədir belə köynəklər. Deyəsən, ilk dəfə,
ziyafətdə görəndə də bu köynəkdə idi. O
zaman iş yoldaşım Süsənlə eyni masaya
düşmüşdülər. Süsən əməlli-başlı əzilib
büzüldü. Özlüyümdə yaman əsəbiləş-
mişdim Süsənə. Maşın titrədikcə damalı
köynəyinin şaquli xətləri bir-birinə qarış-
ıb zəbranı xatırladır. - Sən ağıllısan, bəlkə,
maşını çəkək kənara, düşüb piyada ge-
dək, o biri küçədən başqa maşına minək.

- Ağıllı olmaq istəmirəm.

- Niyə? Bu gün nə işə mənimlə tərs
gəlişən

Dinmirəm, üzünə baxıram. Nə danı-
şım axı? Əgər mənimlə olan elə bir gü-
nün bir anını da xatırlamırsa, danışmağın
nə mənası var?!

- O biri söbənin qızları yaman ma-
raqlanırlar sənə.

- Doğrudan? Yalandan özünü təəc-
cüblənmiş kimi göstərir. Amma hiss edi-
rəm ki, məmnun qalır. Əlini yelləyərək:

- Nəyimə gərəkdilər, - söyləyir.

İnanımı görəsən? Onları bilmirəm,
amma Süsənlə maraqlanması dəqiqdir.
Görəsən, Süsən geri çəkilsə, mən də çə-
kilerəmmi? Süsənin acığına başlamı-
şam, geriye də yol yoxdur. Yəni itirmək
istəmirəm. Ancaq o günkü görüşü xatır-
lamırsa, demək, soyuqdur mənə qarşı,
diqqətində deyiləm. Hey! İnanımı suya
salıb batırır. Çabalayıb sudan çıxartma-

ğa cəhd edirəm, hər şeyi nizamlamağa
çalışıram. Unutsam, bəlkə, o da məni
unudacaq, ona nə var ki, mən olmayım,
başqası olsun

Tıxac düşmüş sürücülərdən biri
dözməyib maşını səkinin üstünə dırmaş-
dırır. Az qalır bizim maşının qapısını cız-
sın. Əsəbiləşsə də, bu dəfə özünü saxla-
yır, nəzakətlə sürücünü məzəmmət edir.

Öz-özümə etiraf edirəm ki, hər nə
olursa-olsun, o, həmişə nəzakətlidir,
həm də şəxsiyyətli birisidir. Süsən üçün
fərqi yoxdur, şəxsiyyəti var, ya yox. Mə-
nimçünsə çox önəmlidir. Amma ətrafın-
da həmişə bir dəstə qadın olur. O qadınl-
ar divar kimi qarşımı kəsiblər, rahat yola
çıxmağa imkan vermirlər. Qərribə bura-
sındadır ki, onunla bərabər o qadınl-
ar mənim üçün eyni məsafəni qət edirlər.
Onunla birlikdə yaxına gəlir, o gözden
itəndə uzaqlaşır. Getdikcə dərk edi-
rəm ki, o, Süsənin ümid yeri deyil. Heç
mənim də deyil. Bəlkə, heç o qadınl-
arın da deyil O, neytral bir zonanın adamıdır.

Nəhayət, rahat yola çıxırıq. Güzgü-
də onu süzürəm. Üzündəki təbəssüm
harasa çəkilib. Fikri görünür. Gözlərini
yola zilləyib. Mənsə gözlərimi bir nöqtə-
yə- onun küreyinə dikmişəm. Bu dəfə
köynəyin damalarını dəqiqliklə sayıram.

Maşını evimin tinində saxlayır. Gü-
nəş odlu şüalarını maşının açıq pəncərə-
lərindən üzümüzə tuşlayır. Əlini əlinə vu-
rub: "Yaxşı dəniz havasıdır" - deyir.

Fərqi varıram ki, bu dəfə, əvvəllər
olduğu kimi, dənizin sirlili-sehrli möcüzə-
si haqqında uzun-uzadı danışmır. Mən
də, həmişəki kimi, uzun-uzadı etiraz et-
mirəm. Heç nə demədən baxışıyıq. Ma-
şından sürüşüb düşürəm. Açıq pəncərə-
dən əl edib sağollaşıram:

- Gedib dənizə daş atacağam.

- Necə?

- Dənizi sevmirəm. Dəniz mənim deyil!
Arxamca zillənən təəccüblü baxışla-
rını uzun müddət küreyimdə hiss edirəm.